

ство лежи като плячка на други чужди народи, отъ остритѣ нокти на които никога не можемъ да се освободимъ“. Възможно е, мисли Селимински (който добре знае реалнитѣ цели на европейската дипломация край Босфора), възможно е всѣки покоренъ народъ да получи нѣкаква автономия по милость на великитѣ сили; но може-би и самитѣ ония народи ще се вдигнатъ и ще прогонятъ съ собствени сили „крвожадниятъ и свирепъ звѣръ“, който тѣй дълго гнети България, подпомогнатъ отъ фенерското „най-невежо и развалено духовенство“. Какво ще настѣпи тогава? Тогава, именно той се бои, да не би да нахлузимъ много по-тежко иго. Селимински съ проникателенъ погледъ долавя, че може-би отхвърлянето на турския яремъ ще ни направи поданици на хищни велики сили, подъ които нѣма да се радваме на по-голѣма свобода и отъ които никогажъ вече не бихме могли да се освободимъ. Русия, като православна държава, е воювала, за да освободи нѣкои съседни провинции, каквото Критъ и Грузиния, „обаче невежеството и развратътъ отново сж ги покорили подъ руското владичество“. Приложени тия примѣри къмъ българската действителность, не рискуваме ли и ние да се покажемъ недостойни за богатата на свободата, бидейки роби на невежество, варварски навици и турска деморализация?

И Селимински се впуска въ размишления, които ни изненадватъ съ своята трезвость и правилна преценка на народната психика, историческия животъ и съвременнитѣ обстоятелства. Но за тѣхъ ние ще говоримъ по-нататкъ, въ специална глава. Сега ще изтъкнемъ само заключителнитѣ препорѣки и пожелания. Повѣрвалъ, че може-би скоро ще удари часътъ за българската независимостъ, — и то не толкова по вина на нашитѣ заслуги, на нашето раздвижване, а поради външнополитически комбинации и непредвидени случайности, — Селимински не иска да ни завари новото положение непригответени. Потрѣбни ни сж за такава възможность личности съ политическа култура, годни да се справятъ съ предстоящитѣ задачи на управлението. „Необходимо е двама-трима младежи съ добра подготовка да бждатъ изпратени въ разни европейски университети, за да следватъ по политическия науки, защото за да се организира автономна държава има нужда отъ просвѣтени умове съ откровени сърдца и истински патриотизъмъ, така щото да се обхваща минало, настѣяще и бждаще. Такъвъ